

Sygn. akt. IV Ka 1171/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SSO Adam Sygit

SSO Piotr Kupcewicz

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 roku

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 7 października 2013 roku sygn. akt II K 332/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przypisany oskarżonemu czyn kwalifikuje z art. 178a § 4 kk; utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 350,00 (trzysta pięćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 1171/13

UZASADNIENIE

A. P. pozostawał pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że 2 kwietnia 2013 roku w m. R.Gm. D.kierował samochodem osobowym marki F. (...)nr rej. (...)na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urzędzeniu (...)wykazało o godz. 18.11 – 0,56 mg/l, o godz. 18.17 – 0,55 mg/l i o godz. 18.35 – 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wyrokiem z 7 października 2013 roku (sygn. akt II K 332/13) uznał oskarżonego za winnego tego, że 2 kwietnia 2013 roku w m. R.Gm. D.kierował samochodem osobowym marki F. (...)o nr. rej. (...)po drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urzędzeniu (...)wykazało o godz. 18.11 – 0,56 mg/l, o godz. 18.17 – 0,55 mg/l i o godz. 18.35 – 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z 4 kwietnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt VII K 144/07 za czyn z art.

178a § 1 k.k., tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k., skazano go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 69 § 4 k.k., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby lat 5.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono względem oskarżonego grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w okresie próby zobowiązano oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddano go pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono nadto świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego, która - powołując się na podstawy odwoławcze określone w art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. – wyrokowi temu zarzuciła:

I. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w stosunku do stopnia jego zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a w szczególności okoliczności jego popełnienia i motywacji działania, a także jego właściwości i warunków osobistych oraz postawy po popełnieniu przestępstwa;

II. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 624 § 1 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że nie istnieją podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, podczas gdy obowiązek uiszczenia opłaty jest dla niego zbyt uciążliwy ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość osiągniętych dochodów.

W konkluzji obrońca wniosła o zmianę wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, poprzez jej złagodzenie, a także o zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Na rozprawie odwoławczej występujący w sprawie obrońca zmodyfikował wnioski i zarzuty odwoławcze, „cofając ją”, a więc nie podtrzymując zarzutu w zakresie rozstrzygnięcia o karze, natomiast domagał się uwzględnienia apelacji w zakresie zawartym w jej pkt. II.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wobec braku oskarżonego na rozprawie odwoławczej, Sąd Okręgowy – stosownie do treści przepisu art. 431 § 3 k.p.k. - stanął na stanowisku, że nie jest możliwe – jak postulował to obrońca – jej skuteczne „cofnięcie” w postulowanym zakresie.

W konsekwencji, odnosząc się do zarzutu z pkt. I. apelacji, stwierdzić należy, że nie jest ona zasadna. Zważyć należy, że sąd orzekający, rozstrzygając w odniesieniu do oskarżonego w przedmiotowy sposób, już uznał, że jest to – właśnie z uwagi na wszelkie, podnoszone okoliczności sprawy – ów szczególny wypadek, który skłonił sąd do wymierzenia oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym. Zasadą bowiem jest, z woli ustawodawcy, wymierzanie tego rodzaju sprawcom kar bezwzględnie pozbawienia wolności.

Zauważyć przy tym należy, że w tym wypadku mamy do czynienia ze sprawcą, który uprzednio dwukrotnie był już karany za analogiczne przestępstwo, a także z art. 244 k.k., a niniejszego czynu dopuścił się w okresie próby.

W konsekwencji, niepodobna jest uznać, aby takie ukształtowanie zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze raziło swą surowością, w jakimkolwiek zakresie.

Apelacja ta nie zasługiwała także na jej uwzględnienie co do rozstrzygnięcia o kosztach sądowych. Niechybnie, sytuacja życiowa i materialna oskarżonego do łatwych nie należą, ale nie odbiega ona znacząco od dzisiejszej sytuacji wielu osób i rodzin. Oskarżony pracuje, osiąga dochody na poziomie minimalnego ustawowego uposażenia. Jest jednak osobą młodą, o potencjale umożliwiającym mu podejmowanie zatrudnienia, które pozwoli osiągać dochody niezbędne na spłatę kosztów sądowych w przedmiotowym zakresie. W sytuacji oskarżonego nie są one małe, ale niechybnie nie przekraczają jego zdolności płatniczych, przynajmniej w określonym, ustalonym, racjonalnym okresie czasu.

Równocześnie zaś, należało zmienić zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, albowiem sąd meriti w sposób wadliwy dokonał prawnokarnej subsumcji przypisanego sprawcy czynu. Należy zauważyć, że przepis ów w jego § 4 ma samodzielny byt prawny, włącznie z odmiennie ukształtowaną, wyższą sankcją. Powoduje to, że nie może on być kwalifikowany (w zbiegu kumulatywnym?) z przepisem § 1 cyt. przepisu ustawy.

Z powyższych względów sąd odwoławczy zdecydował się na obciążenie oskarżonego także kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, a to po myśli art. 636 k.p.k.